

Σε αρμόδιο Εισαγγελέα οι διαγωνισμοί ασφαλίσεων

Η Ένωση Ασφαλιστών Βορείου Ελλάδος (Ε.Α.Β.Ε), υπέβαλε Αναφορά προς αρμόδιο Εισαγγελέα, με την οποία καταγγέλει συρροή απίστευτων παραβάσεων της Εθνικής και Κοινοτικής νομοθεσίας κατά τους δημόσιους διαγωνισμούς υποχρεωτικής ασφάλισης οχημάτων.

Το θέμα είναι γνωστό και πολύ παλαιό, με πραγματικά αλησμόνητη την εποχή άμεσης απειλής παραπομπής του δύστυχου ελληνικού Κράτους στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για παράβαση των Κανόνων ανταγωνισμού των Επιχειρήσεων και των Κοινοτικών Οδηγιών για την ελεύθερη πρόσβαση των ασφαλιζομένων σε κάθε ασφαλιστική επιχείρηση που κατέχει ενιαία διοικητική άδεια και η οποία παρέχει το δικαίωμα να ασκεί δραστηριότητες ασφαλίσεων χωρίς άλλους περιοριστικούς όρους στον Ενιαίο Οικονομικό Χώρο.

Από την πολύ σοβαρή απειλή αυτή αναγκάστηκε η τότε Ελληνική Κυβέρνηση (2005) δια του τότε Υπουργού Γιάννη Παπαθανασίου, να τροποποιήσει άρον-άρον και όλως εμβόλιμα, το παλαιό άρθρο 4 Ν. 489/76 για την υποχρεωτική ασφάλιση της αστικής ευθύνης οχημάτων, που προέβλεπε και άλλους απαγορευμένους όρους.

Τότε και τον Δεκέμβριο του 2005 καταργήθηκαν οριστικά όλες οι εφευρέσεις που είχαν την απαγορευμένη και πρόσθετη μορφή «άλλων προϋποθέσεων», πέραν δηλαδή της μίας και μοναδικής, που ρητά ορίζεται από το Κοινοτικό Δίκαιο (άρθρο 4 Πρώτης Οδηγίας 239 της 24/7/1973, επαναλαμβάνει το άρθρο 6 Οδηγίας 267 της 5-7-1979 και κυρίως το άρθρο 4 Οδηγίας 49 της 18-6-1992, προφανώς για την Ελλάδα, όπου τα οργανωμένα και ισχυρά συμφέροντα, πίσω από βιτρίνες «ενώσεων και συμφωνιών ή συστημάτων» και ουσία του τύπου των αλησμόνητων κάποτε καρτέλ, δεν ήθελε να ακούσει και ούτε να μεταφέρει στην, κατά προσαρμογή στο Κοινοτικό Δίκαιο, εθνική νομοθεσία τις λέξεις και έννοιες της **ενιαίας διοικητικής άδειας** ως μοναδική προϋπόθεση άσκησης της ασφαλιστικής δραστηριότητας στην Ελλάδα της αιώνιας διαπλοκής, που όλοι ζούμε και γνωρίζουμε.

Η νέα τότε παράγραφος 1 του ίδιου άρθρου 4 Ν. 489/76 ξεγύμνωσε τελείως τα οργανωμένα συμφέροντα, συμφωνίες ή συστήματα, που δεν ήταν τίποτε άλλο παρά εναρμονισμένες πρακτικές και κρυφής μορφής καρτέλ, πράξεις που δια ροπάλου απαγορεύουν και θεωρούν ως **άκυρες** οι Κανόνες Ανταγωνισμού Επιχειρήσεων, κατά το Κοινοτικό και Εθνικό Δίκαιο.

Στην καθημερινή πράξη όλα τα παραπάνω νομικά σημαίνουν ότι στους δημόσιους διαγωνισμούς ασφαλίσεως οχημάτων ούτε εγγραφή της ασφαλιστικής επιχείρησης σε ένωση ή σωματείο απαιτείται, ούτε σε συστήματα στατιστικής ή διακανονισμού ζημιών και ούτε πληρωμές εισφορών στον κύκλο εργασιών και συνδρομών προβλέπεται. Τα «καπέλα» αυτά είναι ελληνικές εφευρέσεις και επιβαρύνουν πάντα τον τελικό καταναλωτή, με ωφέλεια του όποιου διαχειριστή τους μόνο.

Για όσους τώρα και μετά από δέκα χρόνια υποδύονται πονηρά ότι τίποτε από τα παραπάνω δεν γνωρίζουν κατ'ανάγκη υπενθυμίζει και επαναλαμβάνει η ΕΑΒΕ ότι για την αποφυγή παραπομπής της χώρας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο αναγκάστηκε η επίσημη Κυβέρνηση να δείξει ότι συμμορφώνεται και γίνεται σοβαρό Κράτος της Ευρώπης, όπως όλα τα άλλα, που ως «πανέξυπνοι» εμείς, τους θεωρούσαμε «κουτόφραγκους» αυτούς και έτσι μας «φόρεσαν» Μνημόνια και...θεσμούς τους!

Προς τους ίδιους πονηρούς και πολύ «ξύπνιους», αλλά και με «αδύνατη» μνήμη, διαπλεκόμενους, υπενθυμίζεται ότι με την διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 26 Ν. 3419/2005 **καταργήθηκαν** όλες οι διατάξεις της παλαιάς παραγράφου 1 του παλαιού άρθρου 4 Ν. 489/76 και τέθηκαν σε ισχύ νέες **χωρίς πρόσθετες προϋποθέσεις** για την ασφάλιση οχημάτων και μόνον με την κατοχή της ενιαίας διοικητικής άδειας λειτουργίας της κάθε ασφαλιστικής επιχείρησης.

Η «νέα» και από 5-12-2005 διάταξη του ισχύοντος άρθρου 4 Ν. 489/76, με την οποία η Ελλάδα γλύτωσε τότε τον διεθνή ευτελισμό της και «καμπάνες» μνημονίων, προ μνημονίων, ορίζει τα εξής, σαφή, ρητά και πεντακάθαρα:

Άρθρο 4 Ν. 489/76 «περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως της εξ ατυχημάτων αυτοκινήτων αστικής ευθύνης».

«1. Η κατά τα προηγούμενα άρθρα ασφάλιση συνάπτεται από ασφαλιστές οι οποίοι ασκούν νόμιμα στην Ελλάδα επιχείρηση ασφάλισης ευθύνης από αυτοκίνητα». Τελεία εδώ και τέλος στο παρελθόν της διαπλοκής. Και βέβαια όλα τα παραπάνω τα γνωρίζουν άριστα οι σοβαροί Ασφαλιστές και οι Ενώσεις ή συμφωνίες τους, αλλά σιωπηρά **δέχονται να παραβιάζονται**, δημοσίως μάλιστα, με άμεσο κίνδυνο να γίνει στα Ευρωπαϊκά Όργανα νέα καταγγελία παραβάσεως του Κοινοτικού Δικαίου, να διασυρθεί ξανά η χώρα μας και τελικά να επιβληθούν από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο νέες σοβαρές ποινές, ουσία σε βάρος όλων των Ελλήνων, στις παρούσες εποχές του μαρτυρίου που ζει η χώρα μας. Αυτοί και οι ουσιώδεις λόγοι αναγκαστικής αναφοράς της ΕΑΒΕ σε αρμόδιο φύλακα του νόμου.

Τα γνωρίζουν άριστα όμως και όσοι κάνουν δημόσιους διαγωνισμούς για την από τον Νόμο 489/76 επιβαλλόμενη

υποχρεωτική ασφάλιση και άρα γνώση τής παρ. 1 του ισχύοντος άρθρου 4 αυτού.

Ουσία και στην καθημερινή πράξη παίζουμε με την φωτιά και για τις πενταροδεκάρες κέρδους, αν τις αφήνουν και αυτές οι δημόσιοι διαγωνισμοί ασφαλίσεως οχημάτων. Προφανώς όμως, πίσω από όλες τις παραβάσεις αυτές και από τις δυο πλευρές, πρέπει να υπάρχουν άλλοι σοβαροί λόγοι και συμφέροντα ή σκοπιμότητες ώστε να μπορεί να αιτιολογηθεί η «περίεργη» επαναφορά στο παρελθόν με χρήση απαγορευμένων και άκυρων όρων σε δημόσιους διαγωνισμούς για ασφαλίσεις οχημάτων.

Δεν έχει λοιπόν τέλος η ασωτία μας και την οποία ο Αριστοτέλης στο έργο του Ηθικά Νικομάχεια (βιβλίο τέταρτο, κεφάλαιο τρίτο) την αποδίδει, περιληπτικά, ως εξής: «*Άσωτος ου πονηρός το ήθος αλλ' ηλίθιος*».

Να δώσουμε ένα πρακτικό παράδειγμα υπερβάσεως του «πονηρού ήθους» και καταλήξεως δυστυχώς όλων μας «στην ηλιθιότητα», όπως την αποδίδει ο Αριστοτέλης.

Δήμος της νότιας Περιφέρειας Θεσσαλίας προκήρυξε διαγωνισμό ασφάλισης των οχημάτων του με παράνομους όρους συμμετοχής των διαγωνιζομένων. Δεν είναι βέβαια ο μοναδικός στην παράβαση αυτή. Άλλες είναι οι ιδιαιτερότητές του, όπως ακολουθούν.

Ενημερώθηκε εγγράφως για την παρανομία. Ακύρωσε την προκήρυξη και επαναπροκήρυξε τον διαγωνισμό πάλι με τον παράνομο όρο «συμμετοχής στον Φιλικό Διακανονισμό» των υποψηφίων να συμμετάσχουν ασφαλιστικών εταιριών, υπό πλήρη αγνόηση και περιφρόνηση της διοικητικής τους άδειας. Προφανώς και ως «Υπέρτατη Αρχή» τις...ανακάλεσε!

Η ουσία του θέματος εδώ δεν είναι στην ανάθεση τού συγκεκριμένου διαγωνισμού, που έχει εξ ορισμού βασικό κριτήριο επιλογής την χαμηλότερη τιμή, αλλά στην αποδοχή ή όχι της ενιαίας διοικητικής άδειας που εκδίδουν οι αρμόδιες Κρατικές Αρχές του τόπου μόνιμης εγκατάστασης της κάθε ασφαλιστικής επιχείρησης και τις οποίες άδειες τις «καπελώνει» και τις αχρηστεύει ο όποιος, **μετά την ασφάλιση**, τυχόν επιλεχθησόμενος, «Φιλικός Διακανονισμός», που είναι μία εσωτερική συμφωνία ομάδας ασφαλιστικών Επιχειρήσεων και η οποία καταχρηστικά χρησιμοποιείται **πριν** από την ασφάλιση και κατά του συνόλου των ασφαλιστικών επιχειρήσεων, όπως θα δούμε στην συνέχεια, από Δήμους ή άλλους φορείς, που ενεργούν και λειτουργούν κάτω από το εθνόσημο και τίτλο «Ελληνική Δημοκρατία», δηλαδή το ίδιο το Κράτος που χορήγησε την άδεια λειτουργίας της κάθε ελληνικής ασφαλιστικής Εταιρίας.

Αυτό το «κομφούζιο» δεν οφείλεται σε «πονηρό ήθος», όπως αναφέρει ο Αριστοτέλης, όπου συνηθίσαμε να τα φορτώνουμε όλα προς απαλλαγή μας. Οφείλεται σε άλλους, κοινής και γενικευμένης ασωτίας μας, λόγους, διότι:

Τελικά και από τα πρακτικά του επαναπροκηρυχθέντα διαγωνισμού φάνηκε ότι συμμετείχαν τρεις ασφαλιστικές εταιρίες. Πριν ανοιχθούν οι προσφορές τιμών ασφαλίσεων, που αυτά ενδιαφέρουν τον Δήμο και τους Δημότες του, αποκλείστηκαν οι δύο και ο «διαγωνισμός» κατακυρώθηκε στην εναπομείνασα, μία και μοναδική, τρίτη Εταιρία, κατ'ανάγκη και όχι από πρόθεση, όπως πιστεύουμε.

Ως λόγος, που αποκλείστηκαν οι δύο άλλες, μεταξύ των οποίων είναι πρώτη, «η πρώτη Ασφαλιστική» των Ελλήνων, αναφέρεται η μη ικανοποίηση των όρων του διαγωνισμού περί «Φιλικού Διακανονισμού»!

Συνεπώς και αποδεδειγμένα: Όταν και δια του «πονηρού ήθους» στήνεις παγίδες για τους άλλους και παγιδεύεις στην Ελλάδα την «πρώτη Ασφαλιστική» των Ελλήνων, τότε σίγουρα η «ευφυΐα» και η ικανότητά σου είναι αυτή του «ηλίθιου», κατά Αριστοτέλη. Είναι όμως έργα Ελλήνων αυτά; Και αν είναι, τότε ποια μπορεί να είναι των μη Ελλήνων;

Τα παραπάνω και ως «κερασάκι στην όλη τούρτα» μπορούν να επιβεβαιωθούν και από τα επόμενα:

Η Κοινοτική Οδηγία 240/ΕΟΚ για τα δικαιώματα ασκήσεως της πρωτασφάλισης της 24-7-1973 και στο άρθρο 4 αυτής αναφέρει ότι «*τα Κράτη μέλη μεριμνούν ώστε να υπάρχει το δικαίωμα (και όχι υποχρέωση) συμμετοχής σε επαγγελματικές οργανώσεις (άρα και «συμφωνίες» αυτών) υπό τους όρους και με τα αυτά δικαιώματα και υποχρεώσεις όπως και οι ημεδαποί*». Δηλαδή -και αν θέλουν- έχουν και οι αλλοδαποί δικαίωμα να συμμετέχουν σε επαγγελματικά σωματεία στην Ελλάδα ως ίσοι με τους Έλληνες.

Το όλως ιδιαίτερο και ακατανόητο για τους ξένους επί της ασωτίας των Ελλήνων, είναι ότι στα «εν Αθήναις» επαγγελματικά σωματεία «των εν Ελλάδι εργαζομένων Ασφαλιστικών Εταιριών», κατά το άρθρο 30 Ν. 400/70, οι Έλληνες φρόντισαν να μην είναι ίσοι μεταξύ τους, αλλά να διαχωρίζονται ανάλογα με τον...όγκο τους! Εξ αυτών, μόνιμα και σταθερά, τρίβουν χέρια και ακονίζουν μαχαίρια οι ογκώδεις και μεγάλοι της Ευρώπης και του Κόσμου! Τέτοιο «δώρο» ασωτίας μόνον οι μικροί και νάνοι της μικρής Ελλάδας θα μπορούσαν να τους κάνουν!

Και βέβαια «πνίγηκε» η Κοινοτική Οδηγία αυτή στην «πονηρού ήθους» Ελλάδα, όπου οι ημεδαποί δεν έχουν ούτε τα ίδια δικαιώματα με τους αλλοδαπούς και όπου το **δικαίωμα συμμετοχής** σε επαγγελματική οργάνωση ερμηνεύεται μόνον **ως υποχρέωση** και άρα εκλογές, εισφορές και ροές, όπου και το «ζουμί».

Πολλά άλλα χρήσιμα και ωφέλιμα δίδαξε ο Αριστοτέλης, αλλά επειδή ως άσωτοι, εδώ και δύο χιλιάδες τουλάχιστο χρόνια, «ανήκομεν εις την Δύσιν», δια του Βορρά, (βάλαμε ροδίτσες και πήγαμε την Ελλάδα εκεί) διδασκόμαστε και γνωρίζουμε πρακτικές Μακιαβέλι στον τόπο μας, όπου και εκ της ασωτίας μας «ουδόλως ανήκομεν» ως ημεδαποί, αλλά στην εναπομείνασα Ελλάδα «ανήκουν» μόνον οι... Αλλοδαποί! Γιατί όμως πληρώνουμε τα δάνεια και τα βάρη εμείς και όχι αυτοί που κατέχουν και νέμονται την Ελλάδα της Δύσης τους;

Την απάντηση ίσως την δώσουν οι όροι ασωτίας των δημόσιων διαγωνισμών ασφαλίσεως οχημάτων, μη ιδιωτικών αλλά δημόσιων.

Αληθινό Ανέκδοτο: Τζάμπα και ένα πιάτο μακαρονάδα!

Ο Ασφαλιστής Νίκος Στράφτης, ένας από τους λίγους μέχρι τώρα αδαμάντινου ήθους και άριστης τεχνικής γνώσης των Ασφαλίσεων, δίδασκε ότι στην Αίγυπτο του Νάσερ και εποχής της δεκαετίας του 1950, ο εκεί αδιάτακτος ανταγωνισμός προσφοράς φθηνών ασφαλιστών είχε φθάσει στο σημείο να προσφέρονται «τζάμπα» και με ένα πιάτο μακαρονάδα!

Την «αφρικανικού τύπου», προσφορά αυτή, αναγκάστηκε να την επαναλάβει στην Ελλάδα και στην περίπτωση ενός πανέξυπνου Επιχειρηματία και Εξαγωγέα υφαντών στην Γερμανία, με εργοστάσιό του στην περιοχή του Λαγκαδά, που όλες οι ασφαλιστικές εταιρίες επιδίωκαν τότε να ασφαλίζουν.

Ο Θεσσαλονικεύς Επιχειρηματίας ήταν γνωστός του Μελά Γιαννιώτη από την Εμπορική Τράπεζα – Υποκατάστημα Εγνατίας, όπου ο ίδιος υπηρετούσε και είχε δημιουργήσει φιλικές σχέσεις με τον συναλλασσόμενο Επιχειρηματία.

Όταν και περί το καλοκαίρι του έτους 1969 παραιτήθηκε από την Εμπορική Τράπεζα και ίδρυσε Ασφαλιστικό του Γραφείο στην οδό Ερμού 25 Θεσσαλονίκης, ο Επιχειρηματίας πράγματι τον υποστήριξε με κάποιες μικρές ασφαλιστικές εργασίες κλάδου μεταφερόμενων εμπορευμάτων.

Αμέσως μετά και από τις αρχές του έτους 1970 δέχεται πρόταση μεταφοράς του ασφαλιστικού χαρτοφυλακίου του και ανάληψη του Υποκαταστήματος Βορείου Ελλάδος της Γερμανικής Ασφαλιστικής Εταιρίας NORDSTERN, που εκπροσωπούσε ο έμπειρος πυρασφαλιστής Δημήτριος Καλεθριανός και ο Νίκος Στράφτης είχε την αρμοδιότητα του καλά αναπτυσσόμενου τότε κλάδου Μεταφορών.

Την αλλαγή αυτή όμως δεν την ακολούθησε ο Επιχειρηματίας παρά το γεγονός ότι έκανε εξαγωγές στην Γερμανία και δημιουργήθηκε σοβαρό θέμα, που έφθασε μέχρι την έδρα της NORDSTERN στην Κολωνία, η οποία δίνει εντολή να προσφερθεί το μισό των μέχρι τότε ασφαλιστών για τις ασφαλίσεις εξαγωγών του και με σκοπό να δώσει τις πυρασφαλίσεις και τα οχήματα, που τότε ήταν ενιαία τιμολογημένα και δεν επιτρέπονταν οι εκπτώσεις και μειώσεις.

Θριαμβευτικότητα και με πλατύ χαμόγελο ο Επιχειρηματίας δέχεται τις μειωμένες τιμές του κλάδου Μεταφορών και «επιφυλάσσεται» για απόφασή του στις άλλες ασφαλίσεις του.

Όμως και πολύ γρήγορα σταματά και τις εργασίες Μεταφορών. Τρέχει ανήσυχος στον Λαγκαδά ο Μελάς Γιαννιώτης και έκπληκτος πληροφορείται ότι άλλη ασφαλιστική του είχε δώσει «τα μισά των μισών» έκπτωση.

Τρέχει ανήσυχος και ο Νίκος Στράφτης και ο Δημ. Καλεθριανός προς Κολωνία Γερμανίας, από όπου έρχεται νέα εντολή για νέα προσφορά «το μισό των μισών» των ανταγωνιστών.

Ξαναθριαμβεύει και ξαναχαμογελά ο Επιχειρηματίας από τον Λαγκαδά, δίνει κάποιες νέες μικρές εργασίες Μεταφορών και τις ξαναδιακόπτει.

Επαναλαμβάνεται το ίδιο σκηνικό πολλές φορές και τελικά ο Νίκος Στράφτης, παρ' ότι εκ φύσεώς του μειλίχιος και πρσος, εκρήγνυται και βάζει τελεία και παύλα, με εντολή στον «πελαγωμένο» Γιαννιώτη να δώσει την τελική αποστομωτική «προσφορά» στον φίλο του Επιχειρηματία:

«Τζάμπα και ένα πιάτο μακαρονάδα»!

Έτσι έληξε άδοξα το ευφυέστατο σχέδιο του Επιχειρηματία που δεν εύρισκε πλέον ασφαλιστική εταιρία να «τσιμπά» το δόλωμα και πλήρωσε εκ των υστέρων «τα μαλλιά της φλοκάτης» του!

Στο ίδιο «αφρικανικού τύπου» επίπεδο ευρίσκεται η σημερινή ασφαλιστική μας αγορά, ειδικά στον κλάδο Αυτοκινήτων, με αναζήτηση ενός νέου σοφού Ν. Στράφτη, για προσφορά όχι «αυτοκινήτου για να πάρουμε όσο-όσο την ασφάλισή του» αλλά μόνον «ένα πιάτο μακαρονάδα»! Αυτό λείπει από τον ξένο και δύστυχο στον τόπο του Έλληνα και όχι η...ασφάλισή του!